

Sygn. akt I C 113/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Brzesku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agata Gawłowska-Sobusiak
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agata Bober

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2017 r. w Brzesku

na rozprawie

sprawy z powództwa U. N. z/s w W.

przeciwko K. S.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. koszty procesu między stronami wzajemnie znosi.

Sędzia

SR Agata Gawłowska-Sobusiak

Sygn. akt I C 113/17

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Brzesku z dnia 28 kwietnia 2017r.

Powód U. N. w W. domagał się zasądzenia od pozwanego K. S. kwoty **823,35 zł** z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia powództwa tj. od 6 lutego 2017r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że w dniu 7 września 1995r. pozwany zawarł z Bankiem (...) S.A. (poprzednikiem prawnym powoda) umowę kredytu na zakup towarów i usług nr (...). Powód nabył wierzytelność wynikającą z opisaney umowy na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 26 stycznia 2016 r.

Powód podkreślił, że od dnia nabycia wierzytelności kontynuował naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie kapitału według ustawowej stopy procentowej.

Zatem na dzień sporządzenia pozwu tj. na dzień 13 grudnia 2016r. na kwotę 823, 35 zł dochodzoną pozvem składały się: kapitał w kwocie 345,24 zł, odsetki umowne naliczone przez Bank za okres od dnia zawarcia umowy do dnia

sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda w kwocie 353,79 zł, odsetki karne naliczone przez Bank w kwocie 103,06 zł, odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez powoda w kwocie 21,26 zł.

Nadto w piśmie procesowym z dnia 18 kwietnia 2017r. powód podał, że dochodzi roszczenia wynikającego z umowy zawartej z pozwanym w dniu 7 grudnia 1995r.

Pozwany K. S. prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się na rozprawę, ani też nie złożył żadnego oświadczenia na piśmie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany K. S. w dniu **7 września 1995 r** zawarła z Bankiem (...) S.A. w L. Oddział w M. umowę o kredyt ratalny na zakup towarów i usług nr (...) na łączną kwotę 1 190,00 zł. Umowę zawarto na okres od dnia 7 września 1995r. do dnia **7 marca 1997r.** i ustalono, że spłata nastąpi w 18 miesięcznych ratach, począwszy od 7 października 1995r.

Dowód:

- umowa kredytu gotówkowego nr (...) k. 4.

W 1996 roku Bank (...) S.A. (spółka przejmowana) połączył się z Bankiem (...) S.A. (spółka przejmująca).

Dowód:

- odpis (...) Banku (...) S.A. k. 33-39.

Bank (...) S.A. umową z dnia 26 stycznia 2016r. dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanego wierzytelności oznaczonej nr (...) w kwocie 1 098,88 zł na rzecz powoda. Jednocześnie Bank powiadomił pozwanego, że od tego momentu wszelkie należności winny być uiszczane na rzecz powoda.

Powód pismem z dnia 26 lutego 2016 r wzywał pozwanego do zapłaty zadłużenia w łącznej kwocie 1 098,88 zł w terminie do dnia 9 marca 2016r. W piśmie tym zawarta była szczegółowa informacja wskazująca, że zobowiązanie wynika z umowy nr (...) zawartej z pozwanym w dniu **27 listopada 1998r.**

Dowód:

- wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 26 stycznia 2016r. wraz z załącznikiem – k. 5-6, 17,

- zawiadomienie dłużnika o przelewie wierzytelności z dnia 26 lutego 2016 - k. 21;

- wezwanie do zapłaty z dnia 26 lutego 2016– k. 22.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w pierwszej kolejności w oparciu o wyżej wymienione dokumenty.

Dokument w postaci wyciągu z KRS, jako dokument urzędowy, stanowił dowód tego, co zostało w nim urzędowo stwierdzone, a to przejęcia spółki.

Z kolei dokumenty w postaci: umowy kredytowej, umowy cesji, zawiadomienia o przelewie, wezwania do zapłaty, jako dokumenty prywatne, stanowiły dowód tego, że osoba, która je podpisała złożyła oświadczenia w nich zawarte. Dokumenty te stanowiły dowód na okoliczność wierzytelności będącej przedmiotem obrotu.

Sąd zważył co następuje:

Powód U. N. w W. domagał się zasądzenia od pozwanego K. S. kwoty **823,35 zł** na którą składały się:

- kapitał w kwocie **345,24 zł**,

- odsetki umowne naliczone przez Bank za okres od dnia zawarcia umowy do dnia sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda w kwocie **353,79 zł**,

- odsetki karne naliczone przez Bank w kwocie **103,06 zł**,

- odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez powoda w kwocie **21,26 zł**.

Powód podał, że jego roszczenie względem pozwanego wynika z umowy kredytu ratalnego na zakup towarów i usług nr (...) zawartej w dniu 7 września 1995r., a w dalszym piśmie procesowym (k.22) – zawartej w dniu 7 grudnia 1995r., zaś w umowie przelewu wierzytelności jest mowa o umowie z dnia 27 listopada 1998 r.

Pozwany w żaden sposób nie wdał się w spór co do istoty sprawy, nie stawiał się na rozprawę, pomimo prawidłowego zawiadomienia o jej terminie, nie złożył żadnych pism procesowych, a tym samym nie zakwestionował podstawy faktycznej żądania, ani jego wysokości. Pozwany nie wniósł również o przeprowadzenie rozprawy w swojej nieobecności. Powyższe stanowiło podstawę do wydania wyroku zaocznego zgodnie z art. 339 § 1 kpc.

W myśl art. 339 § 2 kpc Sąd wydając wyrok zaoczny, przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Powyższa regulacja stanowi specyficzną sankcję za naruszenie ciężaru procesowego – wdania się w spór co do istoty sprawy (art. 221 kpc), zrównuje w skutkach brak zajęcia stanowiska przez pozwanego z przyznaniem przez niego okoliczności faktycznych (art. 230 kpc). Przepis wprowadza tym samym swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy. Oznacza to, że sąd wydając wyrok zaoczny nie dokonuje weryfikacji prawdziwości twierdzeń o faktach przytoczonych przez powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (por.: „Komentarz do kpc” pod red. A. Zielińskiego). Twierdzenia pozwu uznaje się za budzące uzasadnione wątpliwości m.in. w sytuacji, gdy dowody i twierdzenia przedstawione przez powoda są niekompletne, pozostawiają wątpliwości co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, nie przedstawiają pełnego obrazu rzeczywistości, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp. Powstanie wątpliwości, o których mówi art. 339 kpc § 2 kpc nie wyłącza zaoczności, lecz prowadzi do konieczności przeprowadzenia przez sąd postępowania dowodowego, celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości, o ile powód zgłosił dowody (por.: podobnie wyrok SN sygn. akt I CKU 34/98 z dnia 08. 05. 1998, wyrok SA Katowice sygn. akt I ACa 874/15 z dnia 21. 01. 2016 - LEX).

W przedmiotowej sprawie zaistniały okoliczności uniemożliwiające oparcie wyroku na samych twierdzeniach faktycznych powoda. Przede wszystkim, w ocenie Sądu, twierdzenia te przedstawione zostały w zbyt wąskim zakresie. Powód przedstawił podstawę roszczenia i kwoty składające się na dochodzone roszczenie tj. z jakiego tytułu i w jakiej wysokości. Nie podał natomiast żadnej okoliczności, z której wynikałoby zaprzestanie przez pozwanego wywiązywania się z warunków umowy czy choćby podjęcia przez powoda próby polubownego załatwienia sprawy. Idąc dalej, uzasadnione wątpliwości powstają także z porównania podnoszonych twierdzeń faktycznych ze złożonymi dokumentami. Co prawda powód przedłożył kopię umowy nr (...) zawartej dnia 7 września 1995r., z której miało wynikać jego roszczenie względem pozwanego, niemniej na tym kończy się zgodność twierdzeń powoda zawartych w pozwie z przedstawionymi dowodami. Przede wszystkim, koniecznym było wezwanie pełnomocnika powoda do wykazania, jak powód stał się wierzycielem w miejsce wierzyciela pierwotnego- strony umowy kredytowej nr (...) tj. w miejsce Banku (...) S.A., co ostatecznie zostało przedstawione. Z zaferowanych dowodów w postaci zawiadomienia dłużnika o przelewie wierzytelności oraz wezwania do zapłaty nie wynika, że z przedmiotowej umowy miało powstać jakiegokolwiek zadłużenie po stronie pozwanego. Więcej, w obu tych dokumentach pojawia się oznaczenie „ (...)” wskazujące wyraźnie, że jest to numer umowy z której powstała zaległość, a z zawiadomienia o przelewie wynika dodatkowo, że źródłem dochodzonego zobowiązania jest umowa zawarta w dniu 27 listopada 1998r., a więc data całkowicie różna od tej na jaką powód powołał się w pozwie. Jednocześnie jest ona tożsama z datą widniejącą w

załączniku do umowy cesji wierzytelności, a oznaczonej jako (...), co także jest niejasne gdyż rodzi przypuszczenie, że może to być data uruchomienia drugiego kredytu.

Na marginesie należy dodać, że z uwagi na nieścisłości w załączonych do pozwu dokumentach, powód wezwany został do określenia, jaka konkretnie wierzytelność była przedmiotem umowy przelewu wierzytelność z dnia 26 stycznia 2016r. W piśmie procesowym powód wskazała, że jest to data 7 grudnia 1995r. i nie zostało to sprostowane na późniejszym etapie. Przyjmując nawet, że w piśmie tym omyłkowo wskazano jako datę zawarcia umowy dzień 7 grudnia 1995, zamiast 7 września 1995r., to pozostały materiał dowodowy w sposób oczywisty nie dał podstaw do uznania roszczenia za udowodnione.

Reasumując w przedmiotowej sprawie powód pierwotnie dochodził roszczenia z umowy zawartej dnia 7 września 1995 r (okres trwania umowy - do dnia 7 marca 1997 r), następnie – zawartej dnia 7 grudnia 1995 r. Z kolei z dokumentów dotyczących przelewu wierzytelności wynika, że nabycia dotyczyło roszczeń wynikających z umowy zawartej dnia 27 listopada 1998 r (czyli już po zakończeniu umowy z dnia 7 września 1995 r). Powód nie wykazał, że wszedł w miejsce pierwotnego wierzyciela z umowy z dnia 7 września 1995 r, czy z dnia 7 grudnia 1995 r.

Skoro zatem twierdzenia powoda nie znalazły potwierdzenia w zaoferowanych przez niego dowodach powództwo podlegało oddaleniu.

W tym stanie rzeczy na podstawie powołanych przepisów orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, uznać, że powód jako strona przegrywająca obowiązany jest ponieść koszty procesu w całości, przy czym pozwany żadnych kosztów nie wykazał.

SSR Agata Gawłowska- Sobusiak